

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **POLANSKÝCH, s. r. o.**, se sídlem Mírová 146, Protivín, zastoupené Mgr. Martinem Pixou, advokátem se sídlem Lannova tř. 205/16, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti **I. E. ON Česká republika, s. r. o.**, se sídlem F. A. Gerstnera 2151/6, České Budějovice, **II. J. J.**, **III. Nadace Tomistoma**, se sídlem Masarykovo nám. 261, Protivín, zastoupená Mgr. Petrem Smejkaem, advokátem se sídlem Na Sadech 21, České Budějovice, **IV. J. P.**, **V. Město Protivín**, se sídlem Masarykovo nám. 128, Protivín, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2015, č. j. KUJCK/10954/2015/ODSH, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. 10. 2015, č. j. 10 A 67/2015 – 69,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích, jímž byla podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2015. Tímto rozhodnutím bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu v Protivíně ze dne 18. 12. 2014, č. j. 24/2014-1102/2014-2001/2014, kterým bylo výrokem I. podle § 61 odst. 1 správního řádu předběžným

opatřením přikázáno žalobci zdržet se veškerých zásahů směřujících či spočívajících v omezení veřejného přístupu a příjezdu na veřejně přístupnou účelovou komunikaci ležící na pozemcích parc. č. 866/1, 865 a 867 v k. ú. Protivín. Výrokem II. bylo deklarováno, že právo vlastníků nemovitostí, pro něž slouží účelová komunikace na dotčených pozemkových parcelách ke spojení jejich nemovitostí a právo na obecné užívání těchto komunikací, zůstává nedotčeno. Účinnost předběžného opatření byla limitována do vydání pravomocného rozhodnutí v řízení vedeném u Městského úřadu v Protivíně pod č. j. 37/22012-1593/2012 spojeném s řízením u téhož úřadu č. j. 11/2014-403/2014 usnesením tohoto úřadu ze dne 21. 7. 2014.

Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu: Žádostí žalobce, doručenou Městskému úřadu v Protivíně dne 1. 10. 2012, bylo zahájeno řízení podle § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve věci omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci. Toto řízení je vedeno pod č. j. 37/22012-1593/2012. Dne 7. 1. 2013 bylo tímto úřadem vydáno rozhodnutí, kterým došlo k omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci parc. č. 866/1 v k. ú. Protivín ve vymezeném rozsahu. K odvolání účastníka řízení Nadace Tomistoma bylo toto rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí (rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 22. 4. 2013, č. j. KUJCK/20625/2013/ODSH/ivmi).

Dne 18. 3. 2014 podal žalobce Městskému úřadu v Protivíně žádost o vydání rozhodnutí ve věci určení existence nebo neexistence (veřejně přístupné) účelové komunikace podle § 142 správního řádu na pozemcích parc. č. 866/1, 866/2, 865 a 867 v k. ú. Protivín. Toto řízení bylo označeno č. j. 11/2014-403/2014.

Dne 19. 3. 2014 doručil žalobce do spisu č. j. 37/22012-1593/2012 návrh na přerušení řízení z toho důvodu, že podal výše uvedený návrh na vydání rozhodnutí o existenci nebo neexistenci účelové komunikace podle § 142 správního řádu. V mezidobí Městský úřad v Protivíně usnesením ze dne 26. 3. 2014 řízení vedené pod č. j. 11/2014-403/2014 zastavil z důvodu litispendence. Proti tomuto usnesení podal žalobce dne 8. 4. 2014 odvolání.

Dne 18. 4. 2014 žalobce svou žádost o přerušení řízení č. j. 37/22012-1593/2012 zopakoval. Městský úřad v Protivíně poté usnesením ze dne 23. 4. 2014 č. j. 37/22012-1593/2012 (414/2014) toto řízení do doby „vyřešení odvolání“ proti usnesení o zastavení řízení ve věci č. j. 11/2014-403/2014 přerušil. K odvolání žalobce ze dne 5. 5. 2014 žalovaný usnesení o přerušení řízení rozhodnutím ze dne 8. 7. 2014, č. j. KUJCK/40641/2014/ODSH zrušil a řízení zastavil s tím, že o odvolání ve věci řízení vedeného pod č. j. 11/2014-403/2014 již bylo dne 30. 6. 2014 rozhodnuto (věc byla po zrušení rozhodnutí o zastavení řízení vrácena k dalšímu projednání a rozhodnutí Městskému úřadu v Protivíně). V tomto rozhodnutí žalovaný též poukázal na svůj dříve vyslovený právní názor, že řízení č. j. 37/22012-1593/2012 a č. j. 11/2014-403/2014 by měla být spojena do jednoho společného řízení.

Následně Městský úřad v Protivíně usnesením ze dne 21. 7. 2014 spojil řízení vedené pod č. j. 37/22012-1593/2012 s řízením vedeným pod č. j. 11/2014-403/2014 ke společnému řízení. Dne 30. 7. 2014 se konalo místní šetření na místě samém, kde byl i za přítomnosti žalobce sdělen průběh řízení až do spojení věci s tím, že nyní bude pokračováno v obou

řízení společně. Žalobce poté podal návrh na zrušení usnesení o spojení věcí. K této věci byl žalovaným sdělením ze dne 19. 9. 2014 vyrozuměn, že postup při spojení věcí byl zcela v souladu se zákonem a dále byl upozorněn na to, že řízení vedené pod č. j. 37/22012-1593/2012 nebylo zastaveno; zastaveno bylo toliko řízení o žádosti o přerušení řízení ve věci omezení veřejného užívání účelové komunikace pod č. j. 37/22012-1593/2012 (414/2014).

Podáním ze dne 11. 7. 2014 navrhl účastník řízení Nadace Tomistoma v řízení vedeném pod č. j. 37/22012-1593/2012 vydání předběžného opatření. Předběžné opatření bylo nařízeno rozhodnutím Městského úřadu v Protivíně ze dne 14. 7. 2014 pod č. j. 24/2014-1102/2014. Toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobce zrušeno a vráceno k dalšímu projednání, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 11. 2014, č. j. KUJCK/68591/2014/ODSH. Dne 18. 12. 2014 vydal Městský úřad v Protivíně nové rozhodnutí o předběžném opatření pod č. j. 24/2014-1102/2014-2001/2014, jehož účinnost limitoval do vydání pravomocného rozhodnutí v řízení vedeném u tohoto úřadu pod č. j. 37/22012-1593/2012, spojeném s č. j. 11/2014-403/2014. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí o předběžném opatření potvrdil.

Z popsané geneze věci měl krajský soud za prokázané, že předběžné opatření ze dne 18. 12. 2014 bylo vydáno v rámci zahájeného řízení o omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci a o určení existence či neexistence (veřejně přístupné) účelové komunikace, kterážto řízení byla spojena usnesením Městského úřadu v Protivíně ze dne 21. 7. 2014. Z obsahu spisového materiálu měl krajský soud též za prokázané, že obě řízení v době vydání předběžného opatření probíhala a nebyla skončena.

Argumentace žalobce o tom, že řízení vedené pod č. j. 37/22012-1593/2012 bylo zastaveno, byla dle jeho názoru vyvrácena obsahem správního spisu. Podle soudu je naprosto zjevné, že rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 7. 2014, č. j. KUJCK 40641/2014/ODSH, bylo zrušeno rozhodnutí Městského úřadu Protivín ze dne 23. 4. 2014, č. j. 37/22012-1593/2012 (414/2014) o přerušení řízení; v této souvislosti pak bylo krajským úřadem zastaveno toliko řízení o žádosti o přerušení řízení vedeného pod č. j. 37/22012-1593/2012, nikoliv samotné řízení vedené pod č. j. 37/22012-1593/2012 ve věci omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci.

Při posouzení charakteru napadeného rozhodnutí pak krajský soud vycházel z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006 – 54, který stanovil obecný test, pomocí něhož by bylo možné u libovolného správního rozhodnutí předvídatelným způsobem určit, zda je rozhodnutím předběžné povahy, jehož soudní přezkum je dle § 70 písm. b) s. ř. s. vyloučen, či nikoli. Rozšířený senát vyslovil, že „o rozhodnutí předběžné povahy, na které dopadá výlučka podle § 70 písm. b) s. ř. s., se jedná, pokud ve vztahu k rozhodnutí konečnému splňuje kumulativně tři podmínky: časovou, věcnou a osobní. Je tedy vydáno v již zahájeném řízení o vydání rozhodnutí konečného nebo je zákonem stanovena přiměřená lhůta pro zahájení takového řízení a účinky předběžného rozhodnutí musí být omezeny do vykonatelnosti rozhodnutí konečného. Rozhodnutí konečné pak v sobě musí věcně zahrnout vztahy upravené rozhodnutím předběžné povahy a musí být adresováno mj. i subjektu, jemuž bylo určeno rozhodnutí předběžné.“

Krajský soud tedy napadené rozhodnutí ve věci předběžného opatření podrobil shora citovanému testu a zabýval se kumulativním splněním podmínky časové, věcné a osobní.

Nejprve se soud zabýval otázkou, zda byly právní účinky předběžného opatření z časového hlediska omezeny na vykonatelnost rozhodnutí ve věci samé. Z výroku předběžného opatření je dle něj zřejmé, že právní účinky jsou z časového hlediska omezeny do právní moci rozhodnutí vydaného v řízení pod č. j. 37/22012-1593/2012, spojeném s řízením pod č. j. 11/2014-1593/2012. Právní účinky předběžného opatření tak nebudou trvat déle než do vydání pravomocného rozhodnutí ve věci samé. Zároveň meritorní rozhodnutí vydané ve věci o omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci a ve věci určení existence či neexistence (veřejně přístupné) účelové komunikace bude po vyčerpání řádných opravných prostředků podle správního řádu podléhat soudnímu přezkumu ve správním soudnictví, neboť na něj žádná výluka nedopadá a je způsobilé zasáhnout do veřejných subjektivních práv účastníků řízení (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud proto konstatoval, že časová podmínka testu předběžnosti rozhodnutí je splněna.

Dále se krajský soud zabýval splněním podmínky věcné souvislosti mezi rozhodnutím předběžným a rozhodnutím konečným. Rozhodnutí konečné musí rozhodnout mj. o vztazích zatímne upravených rozhodnutím předběžným, tj. konečné rozhodnutí musí v sobě věcně zahrnout rozhodnutí předběžné. V opačném případě by totiž nebylo možné domoci se, alespoň zprostředkovaně, přezkumu předběžného rozhodnutí v rámci přezkumu rozhodnutí konečného. Krajský soud shledal věcnou souvislost mezi předběžným opatřením a budoucím konečným rozhodnutím ve věci. Předběžným opatřením jsou zatímne upraveny poměry účastníků řízení tak, že žalobce je povinen se zdržet veškerých zásahů spočívajících v omezení veřejného přístupu a příjezdu na účelovou komunikaci, o níž je řízení vedeno. Konečným rozhodnutím bude postaveno najisto, zda se jedná o účelovou komunikaci či nikoliv a zda na ní bude omezen veřejný přístup a v jakém rozsahu. Předběžné opatření tak předběžně upravuje poměry účastníků v tom smyslu, že se jedná o účelovou komunikaci, na které má být zajištěn veřejný přístup. Meritorní rozhodnutí pak postaví tuto otázku najisto. Předmět předběžného opatření a předmět konečného rozhodnutí se tedy věcně překrývají.

K osobní podmínce testu předběžnosti rozhodnutí pak soud uvedl, že rozhodnutí konečné musí být adresováno (mimo jiné i) stejné osobě jako rozhodnutí předběžné. V opačném případě by totiž opět nebylo možné, aby se osoba dotčená rozhodnutím předběžné povahy domohla soudního přezkumu rozhodnutí předběžného, byť zprostředkovaně pomocí žaloby proti rozhodnutí konečnému. Tato podmínka je taktéž splněna, neboť žalobce jakožto adresát předběžného opatření je účastníkem (žadatelem) v řízení, v němž bude vydáno rozhodnutí konečné.

Krajský soud tak uzavřel, že napadené rozhodnutí o předběžném opatření (a s ním související rozhodnutí o odvolání) je úkonem správního orgánu předběžné povahy podle § 70 písm. b) s. ř. s., neboť kumulativně splňuje časovou, věcnou i osobní podmínku podle testu vymezeného rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu. Úkony správního orgánu předběžné povahy jsou však vyloučeny ze soudního přezkumu.

Kasační stížnost podal žalobce (dále jen stěžovatel) z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písmeno e) s. ř. s., tedy pro nezákonnost usnesení o odmítnutí návrhu.

Stěžovatel nenamítal nic proti metodě, kterou krajský soud aplikoval při posouzení otázky, zda je napadené správní rozhodnutí rozhodnutím předběžné povahy, a v obecné rovině s jeho postupem souhlasil. Namítal však, že krajský soud nesprávně vyhodnotil důsledky rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2014, č. j. KUJCK/40641/2014/ODSH. Dle jeho názoru nelze tvrdit, že u Městského úřadu v Protivíně bylo vedeno nějaké samostatné řízení o žádosti o přerušení řízení a že by takovéto řízení mohlo být žalovaným zastaveno. To odporuje ustanovení § 64 správního řádu. Pod č. j. 37/22012-1593/2012 bylo vždy vedeno pouze jediné řízení, a to řízení o omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci, v rámci něhož bylo dne 23. 4. 2014 vydáno Městským úřadem v Protivíně usnesení o přerušení řízení. Toto usnesení bylo citovaným rozhodnutím žalovaného zrušeno a toto řízení bylo zastaveno. Ve výroku rozhodnutí ostatně ani není uvedeno, že se zastavuje řízení o přerušení řízení (takové rozhodnutí totiž ani vydat nelze).

Z uvedeného stěžovatel dovodil, že předběžné opatření bylo vydáno v již zastaveném řízení a jeho účinky byly časově limitovány právní mocí konečného rozhodnutí v tomto řízení, které ovšem bylo vydáno dříve, než rozhodnutí o předběžném opatření. V důsledku toho nebyla splněna časová ani věcná podmínka testu rozhodnutí a nemůže tudíž obstát závěr krajského soudu o tom, že se jedná o rozhodnutí svojí povahou dočasné a tudíž vyloučené ze soudního přezkumu. Stěžovatel proto navrhl, aby bylo napadené usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu uplatněného stížnostního bodu a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav, Nejvyšší správní soud proto vycházel z téhož, jak byl zjištěn krajským soudem a popsán v odůvodnění jeho usnesení. Sporná byla mezi účastníky pouze otázka právních účinků rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2014 č. j. KUJCK/40641/2014/ODSH a jeho důsledků pro napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2015, č. j. KUJCK/10954/2015/ODSH a jemu předcházející rozhodnutí Městského úřadu v Protivíně ze dne 18. 12. 2014, č. j. 24/2014-1102/2014-2001/2014. K tomu soud uvádí následující.

Usnesením ze dne 23. 4. 2014 č. j. 37/22012-1593/2012 (414/2014) přerušil Městský úřad v Protivíně řízení o omezení veřejného užívání účelové komunikace na dobu do rozhodnutí o odvolání stěžovatele ze dne 8. 4. 2014 proti usnesení Městského úřadu v Protivíně ze dne 26. 3. 2014, č. j. 11/2014-403/2014, jímž bylo zastaveno řízení o určení existence veřejně přístupné účelové komunikace. Proti tomuto usnesení podal stěžovatel dne 5. 5. 2014 odvolání. Podle ustanovení § 76 odst. 5 správního řádu ovšem nemá takovéto odvolání odkladný účinek, takže řízení vedené pod č. j. 37/22012-1593/2012 bylo dnem doručení usnesení poslednímu z účastníků ode dne 28. 4. 2014 přerušeno. Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 6. 2014, č. j. KUJCK/40225/2014/ODSH bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zastavení řízení o určení existence veřejně přístupné účelové komunikace zrušeno a věc mu vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 7. 2014. Tímto dnem pozbylo

usnesení o přerušení řízení o omezení veřejného užívání účelové komunikace účinnosti a správní orgán mohl pokračovat v řízení. O této skutečnosti se podle § 65 odst. 2 správního řádu usnesení nevydává, účastníci se o tom pouze vyrozumí. V den, kdy uplynula doba, na kterou bylo řízení přerušeno, ještě nebylo o odvolání proti usnesení o přerušení řízení odvolacím orgánem rozhodnuto. Ten o něm rozhodl až oním sporným rozhodnutím ze dne 8. 7. 2014, č. j. KUJCK/40641/2014/ODSH.

Dříve, než Nejvyšší správní soud přistoupí k hodnocení tohoto rozhodnutí, považuje za vhodné nastínit, jak měl za dané situace žalovaný postupovat. Jak bylo již uvedeno výše, v době, kdy žalovaný rozhodoval o odvolání stěžovatele proti rozhodnutí o přerušení řízení, nemělo toto rozhodnutí již žádné právní účinky, neboť doba, na kterou bylo řízení přerušeno, mezitím v důsledku nabytí právní moci rozhodnutí vydaného v souběžném řízení uplynula. Jakékoliv jeho rozhodnutí o odvolání tedy již nemohlo mít na procesní práva účastníků žádný vliv, jinými slovy odvolání se stalo bezpředmětným. Za této situace měl tedy žalovaný řízení o odvolání podle § 66 odst. 1, písmeno g) správního řádu ve spojení s 93 odst. 1 správního řádu zastavit. K tomuto závěru se kloní i komentářová literatura (srovnej např. Josef Vedral, Správní řád, komentář, II. vydání, str. 799), takže o správném řešení této otázky není vcelku pochyb.

Žalovaný však výrokem svého rozhodnutí ze dne 8. 7. 2014, č. j. KUJCK/40641/2014/ODSH rozhodl o odvolání jinak a to tak, že „*Usnesení Městského úřadu v Protivíně, odboru výstavby, dopravy a životního prostředí č. j. 37/22012-1593/2012 414/2014 ze dne 23. 4. 2014 se ruší a řízení se zastavuje.*“ Jaké řízení se zastavuje, ve výroku upřesněno není. V odůvodnění rozhodnutí žalovaného pak zcela chybí důvody, pro které bylo za daných okolností rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušeno, za důvod pro zastavení řízení je označeno vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2014, č. j. KUJCK/40225/2014/ODSH, aniž by alespoň zde bylo vysvětleno, jaké řízení má žalovaný na mysli (tedy zda řízení ve věci, „řízení“ o žádosti o přerušení řízení či pouze řízení odvolací). O tom, že úmyslem žalovaného bylo zřejmě zastavit „řízení“ o žádosti o přerušení řízení svědčí až jeho následné sdělení ze dne 19. 9. 2014 ke spojenému řízení podle § 140 správního řádu, zčásti snad i odkaz na jeho rozhodnutí ze dne 30. 6. 2014, v němž se doporučuje spojení obou věcí ke společnému řízení.

Nejvyšší správní soud proto v tomto bodu nesdílí názor krajského soudu, že citované rozhodnutí žalovaného je v pořádku a netrpí žádnými vadami. Právě naopak. Žalovaný rozhodoval o odvolání, ačkoliv již bylo bezpředmětné, zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, aniž v době jeho rozhodnutí mělo nějaké právní účinky, důvody zrušení tohoto rozhodnutí vůbec nevysvětlil a poté zastavil řízení, aniž by jen ze samotného rozhodnutí bylo zřejmé, jaké řízení měl na mysli. Nelze přitom pominout ani skutečnost (a v tom je nutno dát za pravdu stěžovateli), že zastavit „řízení“ o žádosti o přerušení řízení vskutku nelze, neboť řízení ve smyslu § 9 správního řádu se vede jen ve věci hmotných práv či povinností fyzických nebo právnických osob, nikoliv o procesních návrzích uplatněných jimi v průběhu těchto řízení. Takovýmto návrhům správní orgán prvního stupně buď vyhově, anebo je zamítne, případně vezme některé skutečnosti na vědomí (např. pokud by vzal účastník řízení návrh na přerušení řízení zpět dříve, než o něm bylo rozhodnuto), nevede však o nich žádné formalizované řízení. Odvolací správní orgán pak

v řízení o odvolání proti procesním usnesením rozhoduje s použitím § 90 správního řádu a dále § 93 správního řádu přiměřeně s přihlédnutím k těmto skutečnostem.

S ohledem na výše uvedené shrnutí má Nejvyšší správní soud za to, že rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2014, č. j. KUJCK/40225/2014/ODSH, trpí závažnými vadami a to až takovými, že je ve výsledku nutno považovat je za nicotné ve smyslu § 77 odst. 2 správního řádu; jednak pro nedostatek právního podkladu pro rozhodnutí (žalovaný o odvolání rozhodl věcně, ačkoliv již nebyly splněny podmínky řízení), jednak pro neurčitost výroku o zastavení řízení (z výroku není možno bez jakýchkoliv pochyb určit, jaké řízení měl žalovaný v úmyslu zastavit).

Ač se Nejvyšší správní soud v otázce hodnocení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného se závěry krajského soudu neztotožnil, nelze z toho ve prospěch stěžovatele ničeho vytežít. Nicotné správní rozhodnutí nemá z povahy věci od počátku žádné právní účinky, v daném případě tedy především nemohlo dojít k zastavení žádného řízení, které žalovaný vedl (ať už měl sám na mysli jakékoliv). Stěžovatel však svoji obranu proti napadenému správnímu rozhodnutí postavil na opačném stanovisku. Jestliže tedy ob stojí závěr krajského soudu o tom, že rozhodnutí o předběžném opatření bylo učiněno ve spojeném běžícím řízení o určení existence veřejně přístupné účelové komunikace a o omezení veřejného přístupu na tuto komunikaci (byť z jiných důvodů, než soudem uvedených), pak ve zbytku nejsou jeho úvahy sporné. Ani sám stěžovatel nezpochybňuje, že za těchto okolností je napadené rozhodnutí podle testu koncipovaného rozšířeným senátem v jeho rozsudku ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006 – 54, rozhodnutím předběžné povahy ve smyslu ustanovení § 70 písmeno b) s. ř. s. a že je tudíž ze soudního přezkumu vyloučeno. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud v dalším (ohledně splnění jednotlivých podmínek testu předběžné povahy rozhodnutí - časové, osobní a věcné) jen odkazuje na podrobné a výstižné odůvodnění usnesení krajského soudu obsáhle citované výše a nepovažuje za potřebné k němu již cokoliv dalšího dodávat.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadené usnesení krajského soudu je zákonné, kasační stížnost podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona. Žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady řízení přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud tak nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Osobám zúčastněným na řízení soud v průběhu řízení neuložil žádné povinnosti, nemají proto ani právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku n e j s o u přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. srpna 2016

Vlašín

JUDr. Jaroslav

předseda senátu